

[K. Axel Nielsen.]

3) i sager om forbrydelser, der medfører fare for liv, velfærd eller betydelige samfundsværdier. Ved ændringsforslaget er statsadvokatsagerne taget ud, således at det kun er i de sidste, meget alvorlige forbrydelser, der gives adgang til aflytning uden kendelse.

Efter det oprindelige forslag skulle politiet give retten underretning om aflytningen inden 24 timer, og rettens kendelse skulle foreligge inden tre dage efter aflytningens begyndelse. Ved ændringsforslaget forkortes disse frister væsentligt. Politiet skal heretter give retten meddelelse straks, og kendelsen skal foreligge inden 24 timer.

Som noget nyt indfører ændringsforslaget bestemmelsen om, at retten, hvis den skønner, at aflytningen ikke burde have været påbegyndt, skal give justitsministeren meddelelse herom. Dette skulle give en yderligere garanti mod misbrug, idet den politimand, der uden rimelig grund foretager aflytning, må vente at blive straffet.

Ligeledes som noget nyt indfører ændringsforslaget den bestemmelse, at optegnelser el. lign. hidrørende fra aflytningen skal tilintetgøres, når de ikke længere har betydning.

Endelig indfører ændringsforslaget en bestemmelse om, at retten skal give underretning til telefonens indehaver, når det kan ske uden skade for undersøgelsen og omstændighederne ikke taler herimod.

Som min personlige opfattelse ønsker jeg at udtale, at denne bestemmelse af retten bør administreres med varsomhed. Man har jo set eksempler på, at en person er frifundet af mangel på bevis og senere domfældt. Bliver der altid givet underretning til den, hvis telefon har været aflyttet, efter den frifindende dom, kan det i visse tilfælde volde politiet store vanskeligheder. Man må jo betænke, at der nu kun er tale om aflytning i meget alvorlige sager.

Til slut skal jeg blot anføre, at ændringsforslag nr. 2 til § 750 b er en nødvendig følge af de ændringer, som hovedændringsforslaget medfører af § 750 a.

Jeg skal hermed på udvalgets vegne anbefale ændringsforslagene til vedtagelse.

Vagn Bro: Under denne sags første behandling gav jeg på mit partis vegne udtryk for vilje til en fordomsfri behandling, men jeg føjede til, at efter min, efter mit partis

anskuelse måtte forslaget endog væsentligt ændres. Navnlig fandt vi, at kriteriet med henblik på de forbrydelser, hvor man kunne anvende telefonaflytning, nemlig at det var de sager, hvor statsadvokaten tiltaler, var altfor vidt, og det kan heller ikke nægtes, at man i befolkningen gav udtryk for lidt ængstelse med hensyn til, at forslaget var så vidtgående. Det er selvfølgelig givet, at selvom forslaget i sin oprindelige affattelse var blevet gennemført, ville politiet ikke have begæret kendelse fra domsmagten eller selv med senere begæring om kendelse have telefonaflyttet i almindelige små tyverisager. Men der var altså efter forslaget adgang dertil. Ifølge dette ville jo sager med meget ringere straf, ja, med bødestraf, kunne være faldet ind under denne ordning.

Ministeren erklærede allerede under sagens første behandling sin villighed til forhandling, og det løfte har han holdt under udvalgsbehandlingen. Den højtærede minister har ikke været så tilfreds med, at der er nogen, der har sagt, at det oprindelige forslag er taget af bordet og et nyt kommet til. Lad nu dette være, hvad det være vil, jeg vil dog — det er derfor, jeg tager ordet i tilslutning til den ærede ordfører for udvalget — sige, at noget er der om det. Det er i virkeligheden meget væsentlige indskrænkninger, der er sket, med rette, og dog således, at samtidig kan jeg, som jo hører til den gruppe af borgere, der kan komme til at benytte denne ordning, sige, at der er tilvejebragt en ordning, som er fuldt forsvarlig i forhold til vor kamp mod de alvorlige forbrydelser.

Efter det oprindelige forslag gaves der politiet ret til aflytning i kort sagt alle statsadvokatsager. Nu er kriteriet, at der skal være påviselig grund til at antage, at der over de pågældendes telefoner gives meddelelser fra eller til nogen, der mistænkes for en af de forbrydelser, som omhandles i straffelovens kapitler 12, 13 og 20 og i visse bestemte andre paragraffer. Den ærede ordfører nævnte disse de mest alvorlige forbrydelser, forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed, forbrydelser mod statsforfatningen og almenfarlige forbrydelser samt en række særlig alvorlige forbrydelser, og det er egentlig det, som jeg synes er en stor fordel ved dette forslag, at